

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ

Б 24

Превод от руски: Деян Киряков Пеловски, Мариана Емилова Вълкова,
1992

chitanka.info

Разказах тази история, когато ме арестуваха, но никой не ми обърна тогава внимание. След това отново я разказвах в съда така, както си беше, без да добавя нищо от себе си. Кълна се в Бога, изложих всичко с най-големи подробности: онова, което беше говорила и правила лейди Манеринг и това, което аз бях говорил и правил, с една дума, цялата истина. И какво постигнах?

„Арестуваният направи несвързано, несериозно изказване, неправдоподобно по отношение на фактите и изобщо неподкрепено с доказателства.“ Ето какво написа един лондонски вестник, а останалите въобще не споменаха за моето изказване, като че ли не съм се защитавал. И въпреки всичко аз с очите си видях как убиха лорд Манеринг и с нищо не съм по-виновен от когото и да е от онези, които бяха седнали да ме съдят. Вашата работа, сър, е да получавате молби от затворници. Всичко зависи от вас. Моля ви за едно: да прочетете това, просто да го прочетете, после да направите справка коя е „лейди Манеринг“, ако тя е запазила още името, което носеше преди три години, когато за зло я срещнах. Поканете частен детектив и вие скоро ще узнаете достатъчно и ще разберете, че съм казал истината. Помислете само как ще се прославите, ако всичките вестници напишат, че единствено благодарение на вашата настойчивост и ум е било възможно да се предотврати ужасна грешка. Това ще бъде и вашата награда! Но ако не направите това, дано повече да не заспите спокойно в леглото си! И нека всяка нощ да ви преследва мисълта за човека, който гние в затвора заради това че не изпълнихте задълженията си, а нали за това ви плащат.

Но вие ще го направите, сър, аз зная. Просто направете една-две справки и скоро ще разберете къде е причината. И запомнете: единственият човек, за когото престъплението беше изгодно, е самата тя, защото от нещастна съпруга стана млада вдовица. Ето вече единият край на нишката е в ръцете ви и вие само трябва да вървите по нея по-нататък и да гледате накъде ви води.

Имайте предвид, сър, за кражбата с взлом нищо не казвам, щом така съм осъден, не хленча, получил съм това, което заслужавам. Вярно, кражба с взлом имаше и с тези три години съм наказан за нея. В съда излезе наяве, че съм бил замесен в Меркънкроското дело, заради което излежах една година в затвора. И не обърнаха голямо внимание на моя разказ. Ако човек е бил в затвора, никога вече не го съдят

справедливо. Що се отнася до кражбата с взлом, признавам си: виновен съм, но когато те обвиняват в убийство и те затварят на доживотен затвор и всеки съдия, освен сър Джеймс, би ме пратил на бесилката, аз ви заявявам, че никого не съм убивал и нямам никаква вина. А сега ще разкажа, без да скривам нищо, какво се случи в онази нощ на тринадесети септември, хиляда осемстотин деветдесет и четвърта година и нека Господ да ме убие, ако излъжа или дори и малко се отклоня от истината.

През лятото бях в Бристол, търсех работа, а след това разбрах, че мога да намеря нещо в Портсмут, бях добър механик и тръгнах пеша през Южна Англия, припечелвайки по пътя, от каквата работа ми падне. По всякакъв начин се стараех да избягвам неприятностите, защото вече бях в Ексетерския затвор и преситен от гостоприемството на кралица Виктория. Но дяволски трудно е да намериш работа, ако на името ти има петно и аз едва-едва се справях. Десет дни за грошове сякох дърва и троших камъни и накрая се озовах около Солсбъри; в джоба си имах всичко на всичко два шилинга, а на обувките вече им беше дошъл краят. По пътя между Блендфърд и Солсбъри има хан. Казва се „Бодър дух“. Там наех легло за една нощ. Преди да затворят, бях останал сам и собственикът на хана — казваше се Ален — седна при мене и започна да разказва за съседите си. Този човек обичаше да говори и да го слушат; седях, пушех, пийвах си ейл^[1], който той ми беше донесъл, и не се интересувах много за какво говори, докато за зла врага не заговори за богатствата на Манеринг хол.

— Това онзи голям дом ли е, от дясната страна, като отиваш към селото? — попитах аз. — Този, който е в парка?

— Този същият — отговори стопанинът (предавам ви целия разговор, за да знаете, че говоря истината и нищо не крия). — Дългата бяла къща с колоните — продължи той, — встрани от Блендфърдския път.

Загледах се в този дом, когато минавах покрай него, и ми дойде наум — да се мисли не е забранено — че не е трудно да влезе човек в него: имаше прекалено много големи прозорци и стъклени врати. Изхвърлих от главата си тези мисли, а ето че сега собственикът на хана ме върна отново към тях със своите разкази за богатствата, които има в тази къща.

Мълчах и слушах, а той, за беда, отново и отново насочваше разговора към това.

— Лорд Манеринг и като млад беше скъперник, така че можете да си представите какъв е сега — каза ханджията. — И все пак имаше някаква полза от тези пари!

— Каква полза, ако човек не ги харчи?

— Купи си за тях жена — първата красавица в Англия — ето какъв е смисълът. Тя май си е мислела, че ще може да пилее парите му, но не излезе така.

— А каква е била преди?

— Никаква, докато старият лорд не я направи своя лейди — каза той. — Самата тя е от Лондон. Казваха, че била актриса, но никой не знае нищо повече. Старият лорд отсъства една година и се върна с млада жена. Оттогава тя живее тук. Стивънс, старшият слуга, ми казваше, че целият дом като че ли се съживил, когато тя пристигнала, но от скъперничеството и грубостта на мъжа си, пък и от самотата — той не може да търпи гости — и от жлъчния му език, а езикът му е като жило на оса, цялата ѝ живост изчезнала, тя станала бледа, мълчалива, тъжна, само броди по междуселските пътеки. Казват, че обичала друг, но изменила на любимия си, защото се поблазнила от богатството на стария лорд и сега се измъчва — едното загубила, а другото не намерила: ако погледнеш колко пари и какви доходи има, по-бедна жена от нея няма.

Сам разбирате, сър, на мене не ми беше много интересно да слушам за раздорите между лорда и лейди. Какво ме интересува мене, че тя не понася гласа му, а той нея постоянно я оскърбява, надява се, че ще прекърши характера ѝ и разговаря с нея така, както никога не би си позволил да разговаря със слугите! Ханджията ми разказа, освен за това и за много други подобни неща, но всичко ми минаваше покрай ушите, защото не ме интересуваше. Обаче какви са богатствата на лорд Манеринг — това вече живо ме интересуваше; документи за недвижима собственост и борсови сертификати — е само хартия и за този, който ги вземе са по-малко изгодни, отколкото опасни. Затова пък за златото и скъпоценните камъни си струва да рискува човек. И тогава, като че ли отгатнал тайните ми мисли, собственикът ми разказа за огромната колекция от златни медали на лорд Манеринг, най-

ценната в света, и че ако се съберат всичките на едно място, доходите и на най-богатия човек не могат да се сравнят с тях.

Жена му го извика и ние се разотидохме да спим.

Не се оправдавам, но ви умолявам, сър, припомнете си всички факти и си задайте въпроса, може ли човек да устои на толкова изкушение. Осмелявам се да кажа, че не биха били много тези, които да устоят. Лежах на леглото през нощта в пълно отчаяние, без надежда, без работа, с последния шилинг в джоба. Стараех се да бъда честен, а честните хора ми обръщаха гръб. Когато крадах, те ми се надсмиваха и ме тласкаха към нова кражба. Течението ме носеше и все не можех да се добера до брега. А тук се открива такава възможност: огромен дом с големи прозорци, златни медали, които лесно могат да се разтопят. Това е все едно да поставиш хляб пред умиращия от глад човек и да мислиш, че той няма да го грабне... Известно време се опитвах да се боря със съблазънта, но напразно. Накрая седнах на леглото и се захлех, че тази нощ или ще стана богат, или отново ще вляза в затвора. След това се облякох, оставих на масата шилинга, защото съдържателят се отнесе с мене добре и аз не исках да го мамя. След това излязох през прозореца в градината около хана.

Но тя беше оградена с висока стена и се измъчих, докато се прехвърля през нея, но по-нататък всичко потръгна по мед и масло. По пътя не срещнах жива душа, желязната врата на парка беше отворена. В къщичката на пазача беше тихо. Луната светеше и видях огромната къща, смъртно белееща се под сводовете на дърветата. Изминах около четвърт миля по входната алея и се озовах на широка, посипана с дребен чакъл площадка пред парадната врата. Застанах в сянката и започнах да оглеждам дългото здание, в чиито прозорци се отразяваше пълната луна, посребряваща високата каменна фасада. Стоях известно време неподвижно и мислех откъде е най-лесно да се проникне вътре. Ъгловият прозорец отстрани се виждаше най-малко и беше закрит с тежка завеса от плюш. Очевидно там трябваше да си опитам късмета. Промъкнах се под дърветата към задната стена и бавно тръгнах в черната сянка на дома. Кучето заджавка и задрънка със синджира; почаках, докато се успокои, отново започнах да се прокрадвам и накрая се добрах до избрания от мене прозорец.

Чудно, колко са безгрижни хората на село, далече от големите градове, мисълта за крадци никога не им идва в главите. А ако беден

човек без всякаква зла умисъл хване дръжката на вратата и тя се отвори, какво изкушение е това за него! Тук не беше точно така, но все пак прозорецът беше затворен просто с една кука, която вдигнах с острието на ножа. С рязко дръпване повдигнах рамката, мушнах ножа в процепа между капациите и ги разтворих. Те бяха двукрили. Блъснах ги и влязох в стаята.

— Добър вечер, сър! Добре дошли! — каза някакъв глас.

В живота ми се е случвало да се плаша, но това, което преживях тогава, с нищо не може да се сравни. Пред мен стоеше жена с парче восъчна свещ в ръка. Тя беше висока, стройна и слаба, с красиво бледо лице, като че ли изсечено от бял мрамор, а косата и очите ѝ бяха черни като нощта. Беше облечена в нещо като дълъг бял халат и с това облекло и лице приличаше на слязъл от небето ангел. Коленете ми се разтрепериха и аз се хванах за капака на прозореца, за да не падна. Бих се върнал и избягал, но съвсем изгубих сили и можех само да стоя и да я гледам.

Тя бързо ме върна към действителността.

— Не се плашете! (Странно беше крадецът да чува такива думи от стопанката на дома, който имаше намерение да ограби.) — Видях ви от прозореца на моята спалня, когато се криехте под дърветата, слязох долу и чух стъпките ви под прозореца. Щях да го отворя, ако бяхте изчакали, но вие сам се справихте точно когато влязох.

Аз все още държах в ръката си дългия сгъваем нож, с който отворих капациите на прозореца. За седмицата, през която бродих по пътищата, бях брадясал и целият покрит с прах. Накратко казано, малко са тези, които биха искали да се срещнат с мен в един часа през нощта, но тази жена ме гледаше така приветливо, като че ли ѝ бях любовник, дошъл на среща. Тя ме хвана за ръкава и ме повлече в стаята.

— Какво има, мисис? Не се опитвайте да ме измамите! — казах с груб тон, а аз умея да говоря грубо, когато искам. — Ако сте решили да се надсмеете над мене, ще ви се случи нещо лошо — добавих, показвайки ѝ ножа.

— И не мисля да се шегувам с вас — каза тя. — Напротив, аз съм ваша приятелка и искам да ви помогна.

— Простете ми, мисис, но ми е трудно да повярвам в това. Защо искате да ми помогнете?

— Имам за това свои причини. — Черните ѝ очи блеснаха на бялото лице. — Защото го ненавиждам, ненавиждам го, ненавиждам го. Сега разбирате ли?

Спомних си какво говори собственикът на хана и всичко разбрах. Погледнах лицето на нейна светлост и ми стана ясно, че мога да ѝ се доверя. Тя искаше да отмъсти на мъжа си. Искаше да го удари по най-болезненото място — по джоба. Така го ненавиждаше, че се съгласи дори да се унижи и да разкрие тайната си на такъв човек като мене, само и само да постигне целта си. Случвало се е аз също да съм ненавиждал някого, но не съм знаел какво е това ненавист, докато не видях лицето на тази жена в светлината на свещта.

— Сега вярвате ли ми? — попита тя, като отново докосна ръкава ми.

— Да, ваша светлост.

— Значи знаете коя съм аз?

— Мога да се сетя.

— Сигурно цялото графство говори за обидите, които търпя. Но няма това го интересува? Интересува го единствено само едно и вие можете да го вземете днес през нощта. Имате ли чувал?

— Не, ваша светлост.

— Затворете капациите. Тогава никой няма да види светлината. Вие сте в пълна безопасност. Слугите спят в другото крило. Аз ще ви покажа къде се намират най-ценните вещи. Няма да можете да отнесете всичко, затова трябва да се изберат най-хубавите.

Стаята, в която се озовах, беше дълга и ниска, с много килими и животински кожи, разхвърляни по излъскания паркетен под. Навсякъде имаше малки сандъчета, стените бяха украсени с копия, мечове, весла и други предмети, които обикновено се срещат в музеите. Тук имаше и някакви странни дрехи от далечни страни и лейди измъкна изпод тях голям кожен чувал.

— Този спален чувал ще свърши работа — каза тя. — Сега вървете след мен и ще ви покажа къде са медалите.

Помислете си само, тази висока бледа жена — стопанката на дома, ми помага да ограбвам собственото ѝ жилище. Не, това приличаше на сън. Едва не се разсмях, но в нейното бледо лице имаше нещо, от което не само не ми стана смешно, но дори потръпнах. Мина покрай мене като привидение със запалена свещ в ръка, вървах след

нея с чувала и ето ние се спряхме до вратата в края на музея. Тя беше затворена, но ключът стърчеше в бравата и лейди ми стори път да вляза.

Зад вратата имаше малка стаичка, чиито стени бяха целите покрити със завеси с рисунки. На тях беше изобразен лов на елени и при треперещата светлина на свещта, ей Богу струваше ми се, че кучетата и конете препускат по стените. В стаята имаше още ракли от орехово дърво с бронзови украшения. Те бяха остъклени и зад стъклото видях наредени златни медали, някои големи като чинии и с дебелина половин дюйм; всички те бяха положени върху червено кадифе и проблясваха в тъмнината. Засърбяха ме ръцете и аз пъхнах ножа под капака на единия сандък, за да счупя ключалката.

— Почакайте — каза лейди, като ме хвана за ръката. — Може да се намери и нещо по-добро.

— Какво по-добро, мисис! — казах аз. — Премного съм благодарен на ваша светлост за помощта.

— Може да се намери и по-добро — повтори тя. — Мисля, че златните суверени ще ви допаднат повече, отколкото тези предмети.

— И още как! Това би било най-доброто.

— Ето какво, той спи точно над главите ни. Всичко на всичко няколко стъпала нагоре. И при него под леглото има оловен сандък с пари, толкова, че този чувал ще се напълни.

— А как ще ги взема? Той ще се събуди!

— Е, и какво? — Тя ме погледна напрегнато. — Вие не бихте допуснали да извика за помощ.

— Не, не, мисис, аз такова нещо няма да направя.

— Както искате. Отначало ми се стори, че сте смел човек, но явно, заблудила съм се. Ако се боите от някакъв старик, тогава няма защо да разчитате на златото, което е при него под леглото. Разбира се, това е ваша работа, но според мен по-добре е да се заемете с нещо друго.

— Няма да взема грях на душата си с убийство.

— Вие бихте могли да се справите с него, без да му причинявате нещо. Не съм казала нито дума за убийство. Парите са под леглото. Но ако сте страхливец, тогава няма защо и да опитвате.

Тя така ме раздразни и ядоса и със злобните подигравки, и с тези пари, които като че ли държеше пред очите ми, че навярно щях да

отстъпя и да тръгна нагоре да опитам късмета си, ако не бяха очите ѝ — тя така хитро и злобно ме поглеждаше, следеше каква борба водя със себе си. И съобразих, че иска да ме направи оръдие на своята мъст, за мене да остане или да довърша стареца, или да попадна в ръцете му. Тя изведнъж разбра, че се издаде, и веднага се усмихна с приветлива, дружелюбна усмивка, но беше късно: вече бях получил предупреждението.

— Няма да отида горе — казах аз. — Всичко, което ми е нужно, го има и тука.

Тя ме погледна с презрение: никой не би могъл да го направи поткровено.

— Много добре. Можете да вземете тези медали. Аз само бих ви помолила да започнете от този край. Мисля, че ви е все едно, нали, когато ги разтопите, ще се оценяват по теглото, но ето тези са най-редки и затова той повече ги цени. Няма нужда да чупите ключалката. Натиснете тази медна топчица. Там има тайна пружина. Така! Вземете отначало малкия медал. Той го пази като зеницата на очите си.

Отвори сандъка и всичките тези прекрасни неща се оказаха пред мене, аз вече бях протегнал ръка към онзи медал, който тя ми посочи, когато изведнъж лицето ѝ се промени и тя предупредително вдигна пръст.

— Шт-т! — прошепна тя. — Какво е това?

В тишината на дома ние чухме слаб проточен звук, след това нечии влачеци се крака. Тя мигновено затвори и заключи сандъка.

— Това е мъжът ми! Нищо. Не се тревожете. Ще оправа всичко. Насам! Бързо, застанете зад гоблена!

Тя ме блъсна зад нарисуваната завеса на стената. Скрих се, все още държейки в ръка празния чувал. Самата тя взе свещта и побърза да влезе в стаята, от която дойдохме. От мястото, където стоях, я виждах през отворената врата.

— Вие ли сте, Роберт?

Пламъкът на свещта освети вратата на музея; влаченето на краката се чуваше все по-близо и по-близо. После видях на вратата огромно, тежко лице, цялото в бръчки, с голям гърбав нос, с очила със златни рамки. Старецът отмяташе главата си назад, за да вижда през очилата, и тогава носът му особено се вирваше нагоре и стърчеше като клюн на странна сова. Той беше едър, много висок и набит човек, така

че неговата фигура в широк халат закри цялата врата. Имаше гъста, побеляла къдрава коса, но мустаците и брадата бяха обръснати. Под едрия, властен нос се криеше тънка, малка, стегната уста. Стоеше, като държеше пред себе си свещта, и гледаше жена си със странен, злобен блясък в очите. Достатъчно ми беше да ги видя заедно, за да разбера веднага, че той я обича точно толкова, колкото и тя него.

— Какво има? — попита той. — Що за нов каприз? От къде на къде бродите из къщата? И защо не си лягате?

— Не ми се спи — отговори тя с отпаднал, изморен глас. Ако някога е била актриса, не е забравила професията си.

— Мога ли да ви дам един съвет? — каза той с все същия подигравателен тон. — Чистата съвест е чудесно приспивателно.

— Това не е вярно — нали вие спите прекрасно.

— Аз се срамувам само от едно нещо в моя живот — от гняв косата му щръкна и той заприлича на старо какаду. — И вие прекрасно знаете кое е то. За тази своя грешка сега понасям наказанието.

— Не само вие, но и аз също, имайте това предвид!

— Е, а вие за какво съжालявате. Аз бях този, който се унижи, а вие се издигнахте.

— Издигнах ли се?

— Да, издигнахте се. Предполагам, няма да отречете, че да смените мюзикхола с Манеринг хол — това все пак е издигане. Какъв глупак бях, че ви измъкнах от вашата истинска стихия.

— Ако мислите така, защо не искате да се разведете?

— Защото тайното нещастие е по-добро от публичния позор. Защото по-леко е да се страда от грешката, отколкото да се признае. И още, защото ми харесва да ви държа в полезрението си и да зная, че не можете да се върнете при него...

— Вие сте негодник! Страхлив негодник!

— Да, да, миледи. Зная вашето тайно желание, но то никога няма да се сбъдне, докато съм жив, а ако стане след моята смърт, ще се погрижа вие да отидете при него бедна. Вие с вашия скъп Едуард никога няма да имате удоволствието да пилеете моите пари, имайте това предвид, миледи. Защо капациите и прозорецът са отворени?

— Нощта е много задушна.

— Това не е безопасно. Откъде знаете, че отвън не стои някой скитник? Давате ли си сметка, че моята колекция от медали е най-

ценната в цял свят? Оставили сте и вратата отворена. Който иска, да заповяда и да обира всички ракли!

— Но аз бях тук.

— Зная. Чувах как се разхождахте из стаята, затова и слязох. Какво правехте тук?

— Гледах медалите. Какво друго можех да правя?

— Такава любознателност — това е нещо ново.

Той я погледна подозрително и тръгна към вътрешната стая, тя тръгна заедно с него.

В същата тази минута видях нещо и страшно се изплаших. Бях оставил своя съваем нож отворен върху капака на едната ракла и той лежеше там на съвсем видно място. Тя забеляза това по-напред от него и с женска хитрост така протегна ръка към свещта, че пламъкът се оказа пред очите на лорд Манеринг и закри ножа от него. След това го покри с лявата си ръка и го притисна към халата, така че мъжът ѝ да не види. Той оглеждаше ракла след ракла — в даден момент аз бих могъл дори да го хвана за дългия нос, но като установи, че никой не беше докосвал медалите, все още мърморейки и ръмжейки, се затътри навън.

Сега повече ще говоря за това, което чувах, а не за това, което виждах, но се заклевам, то е толкова вярно, колкото е вярно, че ще дойде денят, когато аз ще се явя пред Създателя.

Когато преминаха в другата стая, лордът постави свещта на ъгъла на една от масичките и седна, но така, че аз не го виждах. Тя явно беше застанала зад него, защото пламъкът на свещта хвърляше на пода пред него дълга неравна сянка. Той заговори за този човек, когото наричаше Едуард, и всяка негова дума изгаряше като киселина. Говореше тихо и не чувах добре, но от чутото можеше да се разбере, че тя по-лесно би понесла ударите на жилава пръчка. Отначало му отговаряше раздражено, после млъкна, а той все говореше ли, говореше със своя студен, подигравателен глас, гавреше се, оскърбяваше я и така я мъчеше, че започнах да се чудя как има търпение да стои мълчаливо толкова време и да слуша всичко това. Изведнъж той извика:

— Не ми стойте зад гърба! Пуснете яката ми! Какво? Вие се осмелявате да вдигнете ръка срещу мене?

Долових някакъв звук, подобен на удар, глух шум от падане и аз чух как той извика:

— Боже мой, та това е кръв!

Той затътри с крака, като че ли искаше да стане, след това последва още един удар, старецът извика: „Ах, проклетнице!“ — и всичко утихна, чуваше се само как нещо капе по пода.

Тогава изскочих и разтреперан от ужас, се втурнах в съседната стая. Лордът се беше смъкнал от креслото, халатът му се беше вдигнал на гърба и насъбрал като огромна гърбица. Главата му беше паднала встрани, очилата със златните рамки все още стърчаха на носа му, а малката уста беше отворена като у умряла риба. Не виждах откъде идва кръвта, но още се чуваше как тя барабани по пода. Лейди стоеше зад него със свещ, която осветяваше лицето ѝ. Устата ѝ беше стисната, очите святкаха, по бузите ѝ бяха избили червени петна. Сега приличаше на истинска красавица — по-красива жена не съм виждал.

— Вие постигнахте своето! — казах аз.

— Да — отговори с равен глас, — аз го постигнах.

— Какво ще правите сега? Ще ви дадат под съд за убийство като две и две четири.

— Не се безпокойте за мене. Няма за какво да живея и всичко това е без значение. Помогнете да го изправим. Страшно е да се гледа в такава поза! — Аз изпълних молбата ѝ, макар и целият да се сковах от ужас, когато го докоснах. На ръката ми попадна кръв и ми прилоша.

— Сега е по-добре тези медали да ги вземете вие, отколкото някой друг. Вземете ги и си вървете.

— Не са ми нужни. Искам само да се махна оттук. В такива работи още не съм се забърквал.

— Глупости! — каза тя. — Вие дойдохте за медалите и те са ваши. Защо да не ги вземете? Никой няма да ви попречи.

Все още държах чувала в ръката. Тя отвори раклата и сложихме в чувала около сто медала. Те всичките бяха от една ракла, но няха друг избор: не можех повече да стоя там.

Втурнах се към прозореца, защото самият въздух на този дом ми се струваше отровен след всичко, което видях и чух. Огледах се; тя стоеше висока, красива, със свещ в ръката — съвсем такава, каквато я видях за първи път. Махна ми с ръка на раздяла, аз отвърнах и скочих на чакълестата пътечка.

Слава Богу, мога с чиста съвест да кажа, че никого не съм убивал, но можеше да бъде и по-различно, ако бях успял да прочета мислите на тази жена. В стаята щеше да има два трупа вместо един, ако бях разбрал какво се крие зад нейната прощална усмивка. Но аз мислех само как да избягам и въобще не ми и идваше наум, че тя затяга примката около врата ми. Промъквах се в сянката на дома по същия път, по който дойдох, но не бях успял да се отдалеча на пет крачки от прозореца, когато чух див вик, който вдигна цялата енория на крака, а след това отново и отново.

— Помощ! — викаше тя. — Убиец! Убиец! Помощ! — И нейният глас ехтеше далеч наоколо в нощната тишина. От този ужасен вик направо се смаях. Веднага се появиха светлини, разтвориха се прозорците не само в дома зад мене, а и в къщичката на пазача, и в конюшните отпред.

Втурнах се по пътя като подплашен заек, но не успях да стигна до вратата и чух как тя се затвори със скърцане. Тогава скрих чувала с медадите в сухия храсталак и се опитах да се измъкна през парка, но някой ме видя на лунната светлина и половин дузина души с кучета вече ме следваха по петите. Притиснах се към земята зад къпините, но кучетата ме усетиха и добре, че дойдоха хора, та им попречиха да ме разкъсат на парчета. Хванаха ме и ме замъкнаха обратно в стаята, от която току-що бях излязъл.

— Това ли е човекът, ваша светлост? — попита старшият слуга.

Тя стоеше, навадена над трупа, и притискаше носна кърпа към очите си. Изведнъж като фурия се обърна към мене. Ох, каква актриса беше.

— Да, да, той е, същият! — закрещя тя. — О, злодей, жесток злодей, така да се отървеш от стареца!

Там имаше някакъв човек, който приличаше на селския конетабъл^[2]. Той сложи ръка на рамото ми.

— Какво ще кажеш за това? — попита той.

— Тя го направи! — завиках аз, като сочех жената, но тя дори не наведе поглед.

— Да, да! Измисли още нещо — каза конетабълът.

— Казвам ви, видях как го направи. Два пъти го промуши с ножа. Отначало ми помогна да го ограбя, а после го уби.

Слугата посегна отново да ме удари, но тя го хвана за ръката.

— Не го бийте. Може да не се съмнявате, че законът ще го накаже.

— За това аз ще се погрижа, ваша светлост — каза конетабълът.
— Ваша светлост, видя ли как беше извършено престъплението?

— Да, да, с очите си видях. Това беше ужасно. Ние чухме шум и слязохме долу. Моят нещастен мъж вървеше отпред. Този човек беше отворил една от раклите и изсипваше медалите в черния кожен чувал, който държеше в ръцете си. Втурна се да бяга, но мъжът ми го хвана. Започна борба и той два пъти го рани. Ако не се лъжа, ножът му е все още там, в тялото на лорд Манеринг.

— Погледнете, нейните ръце са в кръв! — закрещях аз...

— Тя вдигаше главата на негова светлост, подъл лъжец! — каза старши слугата.

— А ето и чувала, за който говореше нейна светлост — каза конетабълът, когато конярят влезе с чувала, който аз хвърлих по време на бягството. — А ето и медалите в него. Според мен всичко това е напълно достатъчно. През нощта ще го пазим тук, а утре с инспектора ще го отведем в Солсбъри.

— Горкият! — каза тя. — Що се отнася до мене, аз му прощавам всички оскърбления, които ми нанесе. Кой знае какви съблазни са го тласнали към това престъпление! Съвестта и законът ще го накажат достатъчно сурово, за какво ми е да го упреквам и да правя наказанието му още по-тежко.

Не можах да продумам нищо — разбирате ли, сър, не можах, толкова ме беше стъписало спокойствието на тази жена. И приемайки моето мълчание за съгласие с всичко, което тя каза, старшият слуга и конетабълът ме замъкнаха в мазето и ме затвориха там за през нощта.

Ето, сър, разказах ви всички събития и как лорд Манеринг беше убит от жена си в нощта на четиринадесети септември хиляда осемстотин деветдесет и четвърта година. Може би ще оставите всичко това без внимание, както конетабълът в Манеринг хол, а след това и съдията в съда на съдебните заседатели. Или ще видите трохичка истина в това, което ви разказах, ще доведете делото до края и завинаги ще заслужите името на човек, който не щади силите си за

тържеството на правосъдието. Няма на кого да се надявам, освен на вас, сър, и ако вие премахнете от моето име лъжливото обвинение, ще се моля за вас, както още никой досега не се е молил за друг човек. Но ако не го направите, кълна се, че след месец ще се обеся на решетката на прозореца и ще ви се явявам насън през нощите, ако само е възможно човек да се явява от оня свят и да тревожи другиго. Това, за което ви моля, е много просто. Направете справка за тази жена, проследете я, узнайте, проучете миналото ѝ, какво е направила с парите, които наследи, и съществува ли този Едуард, за когото аз ви говорих. И ако нещо разкрие нейното истинско лице или потвърди моя разказ, тогава ще разчитам на вашето добро сърце и вие ще спасите един несправедливо осъден.

[1] Ейл — английска бира. — Б.р. ↑

[2] Конетабъл — полицай. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.